

F. t. l. om aktiv socialpolitik

Ændring af kravet til aktiveringens ugentlige omfang til et krav til det samlede omfang af aktivering og understøttet arbejde

Timekravet for aktiveringstilbud foreslås ændret, således at det i stedet for at være minimum 30 og maksimum 37 timer pr. uge sættes i relation til den samlede arbejdstid ved aktivering og understøttet arbejde (forslagets § 20).

Ændring af mindsteydelse under aktivering fra et månedligt beløb til en mindsteydelse pr. time

Med en ændring af kravene til aktiveringens omfang vil det ikke være rimeligt at opretholde den særlige bestemmelse om, at minimumsydelsen skal være den månedlige kontanthjælpsats for unge udeboende. I stedet foreslås indført en mindstesats pr. time, der svarer til niveaueet for den månedlige sats for udeboende ved en beskæftigelse på 37 timer ugentligt (forslagets § 36, stk. 1). Hjælpen skal i øvrigt beregnes efter reglerne i forslagets § 25.

Beskæftigelsestillæggets/indtægtsfradragets størrelse

Beskæftigelsestillægget og indtægtsfradraget foreslås nu sat til 10 kr. pr. time (forslagets § 36, stk. 2, og § 31, stk. 1).

Eksempel på den nye ordning

En person er forsørger og får 9.100 kr. pr. måned efter forslagets § 25 uden ret til særlig støtte efter § 34. Trækprocenten er 45. Hun får et deltidsarbejde på 20 timer om ugen til en timeløn på 85 kr. Transportudgiften er 200 kr. pr. måned.

På en måned har hun 87 arbejdstimer, hvilket giver en arbejdsindtægt på 7.395 kr.

Hjælp efter § 25:		
Kontanthjælpsats		9.100 kr.
Arbejdsindtægt	7.395 kr.	
Fradragsfri indtægt (§ 31) (87 t. á 10 kr.)	- 870 kr.	
Fradrag i hjælpen:	6.525 kr.	-6.525 kr.
Udbetalt hjælp efter § 25:		=2.575 kr.
Udbetalt arbejdsindtægt:		+7.395 kr.
Ialt arbejdsindtægt + kontanthjælp:		=9.970 kr.

Hun får således en ekstra bruttoindtægt ved at arbejde på 870 kr.

Da der skal betales 45 pct. i skat af ekstraindtægten, bliver udbyttet efter skat: 870 kr. \cdot (870 kr. \cdot 0,45) = 478,50 kr., hvoraf hun selv skal afholde transportudgiften på 200 kr., altså et nettoudbytte på 278,50 kr.

Til § 32

Reglen svarer til bilstandslovens § 38, stk. 1, sidste pkt., hvorefter feriegodtgørelse skal fradrages i hjælpen, når modtageren holder ferie. Fradraget kan kun svare til hjælpen for det antal dage, som feriegodtgørelsen er beregnet til at dække, dvs. at hjælpen er suspenderet i den periode, hvor modtageren holder ferie med feriegodtgørelse.

Til § 33

Reglen svarer med visse ændringer til bilstandslovens § 38, stk. 2, der fastlægger, hvilke indtægter der ikke fradrages i hjælpen.

Som hidtil foretages der ikke fradrag i hjælpen for invaliditetsydelse og invaliditetsbeløb efter lov om social pension, ydelser fra godkendte sociale fonde, stiftelser mv., der er fritaget for beskatning hos modtageren, jf. ligningslovens § 7, litra z, børns indtægter og vederlag som valgtiforordnet.

Det præciseres i overensstemmelse med langvarig praksis, at kommunen fortsat skal se bort fra bilstands- og plejetillæg efter lov om social pension og godtgørelse, som udbetales under aktivering efter forslagets § 38. Det præciseres desuden, at kommunen skal se bort fra såvel børns egne indtægter som indtægter, der vedrører børn, fx børnefamilieydelse, børnebidrag mv. Dette svarer også til praksis.

Der skal som tidligere ses bort fra værdien af kost mv. under midlertidig indlæggelse på sygehuse og lignende behandlingsinstitutioner. Begrundelsen for denne regel er at undgå situationer med dobbeltforsørgelse. Hvis sygehuseopholdet har varet mere end 3 måneder, kan kommunen dog foretage fradrag i hjælpen svarende til den besparelse, der er en følge af indlæggelsen. I forhold til bilstandslovens § 38, stk. 2, nr. 4, er adgangen til at foretage fradrag fremrykket fra 6 til 3 måneder efter sygehuseopholdets start. Formålet med reglen er alene at undgå dobbeltforsørgelse. Derfor findes det rimeligt at fremrykke tidspunktet for fradraget fra 6 til 3 måneder.

Spørgsmålet om overskydende skat er omtalt under bemærkningerne til forslagets § 14.

Stk. 2 svarer til bilstandslovens § 38, stk. 2, nr. 2, hvorefter godtgørelse for varigt mén og ikke-økonomisk skade, samt indtægter, der hidrører herfra, ikke trækkes fra i hjælpen.

Kommunen skal kun se bort fra disse indtægter, hvis ansøgeren kan dokumentere, at indtægterne stammer fra sådanne godtgørelser for varigt mén og godtgørelser for ikke-økonomisk skade.